

Landsretsbehandling (§ 5) eller Nævnin-
gers Medvirken (§ 6), saavel som om Ad-
gangen til at paaanke eller forlange Gen-
optagelse. Derimod maa efter Omstændig-
hederne Kæremaal som en saa at sige or-
ganisk Bestanddel af den hele Forsvars-
procedure kunne rejses af Forsvareren,
selv mod Sigtedes Ønske. Ifølge § 318 er
det derhos Forsvarerens Pligt paa Forlan-
gende at bistaa Sigtede med Raad om,
hvor vidt han bør paaanke Dømmen, saa-
vel som med Affattelsen og Indgivelsen af
Ankemeddelelsen og dens Begrundelse.

Som oven for angivet har imidlertid et
Mindretal af Kommissionens Medlemmer
(*Hansen, Larsen og Nyholm*) ønsket, at der
skulde gives §§ 39 og 40 en anden Affat-
telse, hvorefter der i videre Omfang end
efter Flertalsforslaget vil være at beskikke
Sigtede Forsvarer, i hvilken Henseende de
nævnte Medlemmer bemærke følgende:

Navnlig naar Anklageprincippet fast-
holdes ogsaa under Forundersøgelsen —
hvad de nævnte Medlemmer ere med til at
foreslaa — maa der formentlig beskikkes
Sigtede Forsvarer, naar han underkastes
Varetagtsfængsling, og han ikke selv har
antaget Forsvarer. Ved at berøve Sigtede
hans Frihed og udelukke ham fra Samkvem
med Omverdenen, afskærer man ham fra
at varetage sit Tarv paa en Tid, hvor An-
klagemagten, bistaaet af Politiet, gør sit
bedste for at tilvejebringe Bevis imod ham.
Man er ikke berettiget til at gaa ud fra,
at enhver, der fængsles, er skyldig, og for
den skyldfri Sigtede er det ofte af største
Vigtighed, at der allerede fra Forunder-
søgelens Begyndelse intet forsømmes til
Sikring af Beviset for hans Skyldfrihed.
Det vil jævnlig være for sent at beskikke
Forsvarer, naar Forundersøgelsen er endt
og Anklage rejst. Allerede Hensynet til,
at en Frihedsberøvelse, der ikke hjemles
ved Dom, bør begrænses mest muligt, kræ-
ver, at der samtidig med Fængslingen be-
skikkes Sigtede en Forsvarer, som hurtigst
muligt kan forelægge Dommeren Oplys-
ninger, som kunne tjene til at afkræfte
Mistanken.

Naar den fængslede paa Forespørgsel
erklærer ikke at begære Forsvarer beskik-
ket, maa dette kunne undlades, og over-
hovedet erkender det ovennævnte Mindre-
tal, at der ogsaa ellers vil forefalde Fængs-
linger (f. Eks. i Anledning af Betleri og
Løsgænger), hvor der intet er for en For-
svarer at gøre. Dels af Hensyn hertil, dels
af Hensyn til Bekostningen have disse
Medlemmer ment at kunne begrænse deres

Forslag om Forsvarers Beskikkelse allerede
under Forundersøgelsen i Anledning af
Fængsling til de Tilfælde, hvor Sigtelsen
angaar en Forbrydelse af ikke ringe Be-
tydning, nemlig en Forbrydelse, som staar
under en Straffebestemmelse, der kan med-
føre Straf af offentligt Arbejde. Den af
dette Mindretal foreslaaede Affattelse af
§ 40 medfører dog, at der ogsaa, hvor
Fængsling finder Sted ifølge Mistanke om
en Forbrydelse, for hvilken Straffen ikke
kan stige højere end til Fængsel paa Vand
og Brød, *kan* beskikkes Sigtede en For-
svarer allerede under Forundersøgelsen,
naar nemlig Retten „efter Omstændig-
hederne anser saadant fornødent“. Man
forudsætter, at Retten vil benytte denne
Myndighed i alle Tilfælde, hvor Undladelse
af betimelig at beskikke Forsvarer vil med-
føre Risiko for, at den fængslede Sigtede
ikke i Tide faar sit Tarv varetaget.

De nævnte Medlemmers Forslag af-
viger dernæst fra Flertalsforslaget deri, at
Forsvarer foreslaas beskikket i alle Sager,
hvor Tiltale rejses ved Landsret, naar Til-
talte begærer det, medens Flertalsforslaget
overlader det til Rettens Skøn, om For-
svarer skal beskikkes. Dog ere Flertal og
Mindretal enige i, at der altid (selv uden
Begæring) skal beskikkes Forsvarer i Næv-
ningesager og i Sager efter Udkastets
§ 180. Mindretallet mener, at naar en
Sag er vigtig nok til at henvises til Lands-
retsbehandling, har den ogsaa Krav paa
at behandles for den dømmende Ret med
den Grundighed, som betinges af, at begge
Parter ere repræsenterede ved kyndige Tals-
mænd. Særlig under Hensyn til, at Lands-
rettens Domme ikke kunne paaankes, naar
Anken alene støttes paa Bevisets Util-
strækkelighed, gaar det formentlig ikke an
at lade Tiltalte være uden retskyndig Bi-
stand under Landsretssagen, der i Reglen
vil føre til endelig Dom. Efter den gæl-
dende Ret beskikkes der jo Aktor og De-
fensor i *alle* Justitssager baade ved Over-
ret og Højesteret (selv om Sagen kun drejer
sig om Betleri, Løsgænger og lignende).

I Betragtning af, at Anvendelsen af
Varetagtsfængsel tør forudsættes at blive
væsentlig indskrænket under den omfor-
mede Strafferetspleje, og at det overvejende
Antal Sager ville blive indbragte for Un-
derretten, kan det ikke antages, at Bekost-
ningen ved Forsvarers Beskikkelse vil blive
væsentlig forøget ved Mindretallets Forslag.
I alt Fald bør man ikke uden af over-
vejende økonomiske Hensyn udsætte sig
for, at uskyldige domfældes af Mangel paa
betimeligt og behørigt Forsvar. Man maa